

Büyüdükçe

— ebru çimen · 06 Nisan 2019

Ne gidebiliyorum ne kalabiliyorum olduğum yerde sayıyorum
sürekli yüküm kendimden ağır
aslında içimdeki ummanlarda

ne denizler kuruyor ömrümün
baharında çiçekler açacakken
solmuş gün yüzü görmemiş
tuttuğum dal kırılmış
tek bir zerresi bile
kalmamış elimde
dikenini ile yekpareyim

dar vakite sığdırılan aşklarda
zamanın da kavrulurken
yangınlarda ne
Veryansınlar biriktirdim
gözlerimde damla damla
akan ardı sıralara

beynimi kemiren sitemler yetiştirdim
isyanlardan kurtulmak istercesine
tırmanmaya çalıştım şahikalara
bir adım gerideyim
hep bu skor da sürekli ilerlerken
yere düşen çukura batan
ayağıma takılan engellerle
umut kırıntısı arıyorum bir hiçliğin ortasın da görmeyi bekleyen ruşendilim

değirmenlerimde acılar öğütülüyor
yazımı kışa çeviren buzlar sarkıtlar
dikitle bir olmuş etrafımı sarmış
toz bulutları güneşimi söndürmüş

tomurcuklanmaya hazırlanan
akasyalara sarmaşıklar tünemiş

can kırıkları arasında narh ı yekta bu
beden oyucağı elinden alınan bir çocuğun
gözyaşlarında sine sine akan yağmurum

Çıkmaz sokaklarda annemi arıyorum
Puslu gecelere soruyorum gelmeyeceğini bile bile Gemilerim vurgun yemiş mutluluk kıyıları mı su
basmış hayallerim kundaklanmış vahalarda bulunmuş büyüdükçe sırra kadem basmış